

in razsodilo se bo o stvari, ktera bo zadela vsacega, kdor davke plačuje. Za to izvoljeni odbor, ki bode zbornici poslancev poročal, se je razcepil v dvojno stranko; večina pravi: dovolimo Ogrom vse, kar hočejo; saj si ne moremo pomagati drugače; ministerstvo pa naj brž pové, kako bode denarno gospodarstvo vredilo, kadar se Ogri ločijo od nas. Al za božjo voljo! kaj more coprati finančni minister, ako denarja ni, pa ga je treba? Nasvet manjšine pa, če tudi marsikaj pretiruje v svojem predlogu, ima saj to dobro stran, da hoče pravično od méro plačil na vsako stran in da neogerske dežele ne plačajo več kakor so dozday plačevale. Zeló se je bati, da zmaga ogerska trma, po nemški „Zwangslage“ — kaj pa bode potem? — Ministerstvo je podalo zbornici poslancev predlog, da se sme papirnatih desetih izdati do 15 milijonov. — Na Hrvaškem silno pritiskajo Magjaroni, da bi volitve poslancev v deželni zbor se izvršile po njihovi želji. Komaj čakamo, da izvemo ali so po sreči našim bratom. — Da Magjari ne bodo pred odjenjali, dokler ne dobo svoje narodne armade, to je po Perczelnovem potipu gotovo; potem pa se je bati, da pridejo za Avstrijo še najhuje zadrege. — 217,635 ljudi na Moravskem je podpisalo prošnjo do cesarja, v kateri prosijo, naj se šola ne loči od cerkve in zakonske postave ostanajo kakor so bile. Deputacija veljavnih mož, kterim je na čelu bil knez Salm, je izročila Njih Veličanstvu samemu to pismo, ktero je tudi zato važno, ker toliko podpisov ne šteje nobena druga peticija in je celó tista dunajska „Volksadresse“ z 41.324 podpisi, s ktero se toliko bahajo konkordatoborci, memo ogromne moravške prava ničla. — Cesar Napoleon se je nenadoma trdno vstopil na stran papeževo; državni minister Rouher (Ruè) je v državnem zboru go-

voril za papeževo posestvo tako odločno, da z velikim zvonom gré ta govor po vsem svetu. Dunajski liberalci so kakor Garibaldovci vsi poparjeni. — Truplo nesrečnega cesarja Maksá pripeljejo neki 15. dne januarja v Trst. — Laška vlada je vse pomilostila, ki so Rimsko po volji Garibaldi-a napadli ter hoteli se papeževe dežele polastiti. Garibaldi biva spet na Kapreri, in se ne sme od tod ganiti brez dovoljenja vlade.

Listnica vredništva. Gosp. M. P.: V dramat. društvo ste vpisani. Ud Matice morete postati; letno plačilo sta 2 gold. — Gosp. J. Z.: Poslani povesti smo sprejeli, listi se Vam pošljejo.

Žitna cena

v Ljubljani 7. decembra 1867.

Vagán (Metzen) v novem denarji: pšenice domače 6 fl. 66 — banaške 7 fl. 20. — turšice 4 fl. — — soršice 4 fl. 90. — rži 3 fl. 90. — ječmena 3 fl. 30. — prosa 3 fl. 90. — ajde 3 fl. 20 — ovsa 1 fl. 90. — Krompir 1 fl. 50.

Kursi na Dunaji 10. decembra.

5% metaliki 57 fl. 10 kr. Ažijo srebra 119 fl. 50 kr.
Narodno posojilo 65 fl. 80 kr. Cekini 5 fl. 77 kr.

Loterijne srečke:

V Trstu 30. novembra 1867: **20. 10. 39. 59. 14.**
Prihodnje srečkanje v Trstu bo 12. decembra 1867.

V Gradcu } 4. dec. 1867: **38. 48. 49. 28. 55.**
na Dunaji } **56. 71. 38. 48. 42.**
Prihodnje srečkanje v Gradcu in na Dunaji 16. decembra.

Vabilo na naročbo „Novice“ za leto 1868.

Le še malo dni in začne se časnikom nov tečaj. „Novice“ stopijo s tem v 26. leto svojega delovanja.

Bralci „Novičini“ poznajo njih obseg in namen tako, da nam v vabilu na novo naročbo ni treba mnogo besedi. Rečemo tedaj le to, da v vsem ostanajo nepremakljivo zveste svojemu cilju in koncu, ki je napredek naroda slovenskega na vsako stran in ravnopravnost njegova z vsemi drugimi narodi avstrijskimi. Zato je njih obseg zeló obširen.

„Novice“ so bile tako srečne, da so že mnogo dosegle v tem, cesar so doseči želele: veliko število našega ljudstva po kmetih (in to je jedro deželne naše moči) je že tako podučeno, da se lahko ogledamo po družih ljudstvih našega cesarstva in vprašamo ponosno: kje, izvzemši naše brate na Českem, beró drugod kmetje in rokodelci tako radi časnike in druge bukve, kakor naš narod slovenski? Po branji pa se širi podučevanje in s podučevanjem se širi napredek. Velikansk je skok, ki ga je storil naprej naš narod v kratkih 25 letih, ako pomislimo, da do 1843. leta je debela mègla potujčevanja ležala nad krasno našo domovino. Od Boga z obilim umom obdarovani naš narod ni si mogel v prejšnjih časih pomagati na nobeno stran na bolje, ker s tujo besedo so mu bila zaprta vsa vrata, kamor je potrkal, da bi se bil učil ali boljega kmetijstva, obrtnijstva, novih znajdeb, znanstva svetá in vseh obilnih družih vednosti, ki jih človek potrebuje, da se omika in si zboljša svoj stan. Naj bi mu bila še cerkev vzela njegov jezik — po njem bi bilo!

Zdaj je že marsikaj drugače; al še mora veliko

drugače biti! Pravice vse, ki grejo vsacemu narodu, mora po vsem doseči tudi narod naš, kajti še le potem se bo mogel vèsti tako, da čedalje bolj podučen s pomočjo vednosti si zboljša svoj stan, kolikor je mogoče v dandanašnjih časih, ko od vseh strani le slišimo: daj, daj, pa še daj!

Kakor dozday, se bodo, če tudi pisano gleda protivnik, tudi vprihodnje „Novice“ potegovale za vse, kar je na blagor našemu narodu, in kar mu pred Bogom in svetom gré; naznanjale pa mu bodo zatega del vse, karkoli se bo važnega godilo po svetu. Prišle bodo, kakor se kaže, še hude homatije na svetu in duševne borbe bode še dovolj. „Novice“ se je ne vstrašijo, in po svojem trojnem geslu „za vero, domovino, cesarja“ bodo v vseh okoliščinah učiteljice in svétnice narodu slovenskemu.

S tem zagotvilom vabijo „Novice“ dozdanje svoje naročnike pa tudi nove k naročbi novega tečaja za 1868. leto. Naročnina ostane „Novicam“ kakor je bila, in sicer:

za celo leto po pošti pošiljanim . . .	4 gold. 20 kr.
za „ „ v tiskarnici prejemanim 3 „	60 „
za pol leta po pošti pošiljanim . . .	2 „ 20 „
za „ „ v tiskarnici prejemanim 1 „	80 „
za četrt leta po pošti pošiljanim . . .	1 „ 15 „
za „ „ v tiskarnici prejemanim — „	90 „

Za pošiljanje na dom v Ljubljani se plača za celo leto 36 kr. Za preuredbo napisa (adrese) med letom se odrajta 10 kr. Naročnina se pošilja tiskarnici Blaznikovi v Ljubljano.